Р Е Ш Е Н И Е
№ 44493

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова
ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Жана Петрова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10218** по описа за **2026** година докладвано от съдия Жана Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „КРЕДИСИМО“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], [населено място], против Решение № 2606/09.07.2026 г. по НАХД № 14827/2025 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 114 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 008134/01.09.2025 г., издадено от председателя на Комисията за защита на потребителите. С наказателното постановление на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева на основание чл. 210а от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) за нарушение на чл. 68в, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68д, ал. 1, предл. 1 от ЗЗП.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът оспорва извода, че предоставената чрез Стандартния европейски формуляр (СЕФ) информация за разходите по кредита е невярна. Поддържа, че потребителят разполага с възможност да избере необезпечен кредит, кредит с банкова гаранция или кредит, обезпечен с поръчителство, като възнаграждението за поръчителя произтича от самостоятелен договор с трето лице. Позовава се на Решение № 4811/30.04.2026 г. на ВАС по адм. д. № 3248/2026 г. и счита, че районният съд неправилно е приложил практиката на СЕС по дело C-337/23. Навеждат се възражения и за непълно обсъждане на пороците на АУАН и НП, както и за неприложение на чл. 28 ЗАНН. Иска се отмяна на решението и на потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба - председателят на Комисията за защита на потребителите, редовно призован, не се явява и не се представлява.
Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага решението на районния съд да бъде оставено в сила.
Административен съд София-град, XV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка по чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.
Разгледана по същество, същата е основателна, макар и по съображения, различни от изложените в нея.
От данните по административнонаказателната преписка се установява, че по повод потребителска жалба с вх. № Ц-03-4274/07.04.2025 г. относно догоор за потребителски кредит, предоставен от „Кредисимо“ ЕАД, Комисията за защита на потребителите е извършила проверка на „КРЕДИСИМО“ ЕАД. Проверени са представените от дружеството СЕФ от 28.08.2024 г., договор за потребителски кредит № 3035449/28.08.2024 г., общи условия за предоставяне на кредити, регламентиращи отношенията между „Кредисимо“ ЕАД и кредитополучателите“ и договор за предоставяне на поръчителство от същата дата 28.08.2024г. с „АЙ ТРЪСТ“ ЕООД и потребителя – жалбоподателя, по чиято жалба е инициранa проверката.
Установено е, че на потребителя е предоставен кредит в размер на 6000 лева за срок от 24 месеца и общ размер на всички плащания 12451,33л разпределен по два договора: договора за кредит (с общ размер н аплащанията - 7320,90 лева) и по договора за предоставяне на поръчителство (с общ размер на плащанията - 5130,43 лева) Процесът на сключване на договора за кредит с „Кредисимо“ ЕАД , както ид оговора за предоставяне на поръчителство с „Ай Тръст“ ЕООД е организиран от „Кредисимо“ ЕАД в електронна среда.
Съгласно договора за потребителски кредит, за одобряване и усвояване на кредита били предвидени следните условия: В чл. 4, ал. 1 от договора и посочено, че в случай че „Кредитополучателят е посочил в Заявлението, че ще предостави Обезпечение на Кредита, същият следва, в зависимост от посочения в Заявлението вид на Обезпечението: (i) да предостави на КРЕДИСИМО банкова гаранция съгласно Общите условия в срок до 10 (десет) дни от подаване на Заявлението; или (ii) да сключи договор за предоставяне на поръчителство с одобрено от КРЕДИСИМО юридическо лице ("Поръчител") в срок до 48 (четиридесет и осем) часа от подаване на Заявлението. Срокът за одобрение на Заявлението на Кредитополучателя в хипотезата по предходното изречение е 24 (двадесет и четири) часа от предоставянето на Обезпечението, като към отношенията между страните по настоящия Договор се прилагат съответните разпоредби на Общите условия относно Обезпечението.“ Ал. 2 на същия член предвиждала, че „В случай че в посочения в ал. 1, изр. 1 срок Кредитополучателят не предостави съответното Обезпечение на Кредита, ще се счита, че Заявлението не е одобрено от КРЕДИСИМО, съответно този Договор не поражда действие между КРЕДИСИМО и Кредитополучателя.“ Ал. 3 на чл. 4 пък предвиждала, че „В случай че Кредитополучателят е заявил Кредит без Обезпечение, срокът за одобрение на Заявлението е 14 (четиринадесет) дни от подаване на Заявлението. Ако Заявлението не бъде одобрено до изтичане на срока по предходното изречение, Договорът не поражда действие между КРЕДИСИМО и Кредитополучателя.“ На същата дата (28.08.2024 г.), след подписване на договора за потребителски кредит, потребителят е сключил и договор за предоставяне на
поръчителство с дружеството „АЙ ТРЪСТ“ ЕООД, по силата на който поръчителят се задължава

да сключи договор за поръчителство с „КРЕДИСИМО“ ЕАД, по силата на който да отговаря пред последното дружество солидарно с потребителя за изпълнението на всички задължения на потребителя, възникнали съгласно договора за потребителски кредит, както и за всички последици от неизпълнението на задълженията на потребителя по договора за потребителски кредит. Съгласно чл. 4, ал. 1 от договора запредоставяне на поръчителство поръчителят има право на възнаграждение за изпълнение на задълженията си по този договор. Съгласно чл. 8, ал. 1 от договора потребителят дължи на поръчителя възнаграждение за обезпечаването на изпълнението на задълженията на потребителя по договора за потребителски кредит в размер и при условия съгласно Приложение № 1 към договора. В последното били посочени размерът на обезпеченото вземане по договора за потребителски кредит, както и погасителния му план, и размерът на възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство– 5130, 43 лв., дължимо за целия период на действие на договора за кредит и погасителния план по това задължение. Съгласно чл. 8, ал. 4 от договора за предоставяне на поръчителство потребителят има право да заплаща възнаграждението по следните начини: 1. По банкова сметка на поръчителя: или 2. по банкова сметка на „КРЕДИСИМО“ ЕАД с посочен IBAN, или по начините, установени в Договора за потребителски кредит, за плащане на задълженията на потребителя по Договора за потребителски кредит. От страна на КЗП било прието, че възнаграждението за поръчителя „АЙ ТРЪСТ“ ЕООД се явявало допълнителен разход за потребителя, който от своя страна би трябвало не само да бъде включен в стойността на ГПР по кредита, но и да бъде съобщен на потребителя предварително, за да направи той своя информиран избор. Аргументът за това било, че кредиторът „КРЕДИСИМО“ ЕАД е предоставил по договор №3035449/28.08.2024 г. на потребителя кредит в размер на 6000 лв., срещу задължението да го върне на 24 вноски, с начислена лихва в размер на 1320.90 лева и допълнително
възнаграждение за поръчителство в размер на 5130.43 лв. Било прието, че за така отпуснатия кредит, кредиторът „КРЕДИСИМО“ ЕАД бил предоставил на потребителя преддоговорна информация в СЕФ, в който никъде не е било посочено, че при сключване на договор за кредит, обезпечен с поръчителство възниквал допълнителен задължителен разход за потребителя и е свързано със сключване на допълнителен договор с т.нар. поръчител. Било прието и че никъде в СЕФ, както и никъде в договора за кредит, не е било посочено, че разходите за потребителя по така отпуснатия кредит включват разходите по договор за допълнителна услуга (за предоставяне на поръчителство), а в СЕФ даже напротив, е било записано, че не се изисквал друг договор за допълнителна услуга, нямало други разходи, свързани с договора за кредит и нямало условия, при които посочените в СЕФ разходи могат да се променят. Така бил формиран изводът, че потребителят впоследствие, едва при сключването на договора за възлагане на поръчителство (защото вземанията са разделени по два договора), можел да си направи извода, че ще дължи по така отпуснатия кредит допълнителен разход за допълнителна услуга.
Било счетено, че разходите по договор за поръчителство, чието сключване е било наложено на потребителя с клауза в подписания от него договор за кредит, което водело до увеличаване на общия размер на дълга, попадал в обхвата на понятието „общи разходи по кредита за потребителя" и следователно в обхвата на понятието „годишен процент на разходите“. По този начин било прието, че „КРЕДИСИМО“ ЕАД прилагало нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предложение 1 (предоставяло невярна информация) от Закона за защита на потребителите. Тя се изразявала в това, че дружеството предоставяло чрез СЕФ невярна преддоговорна информация на потребителя относно разходите, които потребителят можел да дължи във връзка с договора за кредит и посочвал невярна стойността на ГПР по договора за кредит. С това било прието, че „КРЕДИСИМО“ ЕАД извършвало нарушение на чл.

68в във връзка с чл. 68г, ал. 4 във връзка с чл. 68д, ал. 1, предложение първо (търговската практика е
заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща) от ЗЗП

Контролният орган е приел, че чрез СЕФ и договора за кредит дружеството е предоставило невярна информация за разходите, които потребителят може да дължи във връзка с кредита, като не е отразило разхода за възнаграждение на поръчителя.
За констатираното нарушение на 23.07.2025 г. Е. Г. Г., главен инспектор в област П. към КЗП в присъствието на двама свидетели,които са присъствал при съставяне на акта, е съставила Акт № 008134 за това че на 28.08.2024 г. дружеството е осъществило състава на чл.68в във връзка с чл.68г, ал.4 във връзка с чл.68д, ал.1, предложение първо (търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща) от ЗЗП при сключване на договор за кредит № 3035449/28.08.2024 г.
Въз основа на акта председателят на председателя на Комисията за защита на потребителите е издал наказателно постановление № 008134/01.09.2025 г., с което е ангажирана имуществената отговорност на дружеството, като на „Кредисимо" ЕАД е наложена имуществена санкция на осн. чл. 210 а От ЗЗП в размер на 2 000 лева за нарушение на чл. 68в вр. с чл.68г, ал.4 във връзка с чл. 68д, ал. 1 предл.1-во (търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща) от ЗЗП.
За да потвърди наказателното постановление, районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи от компетентни органи съгласно разпоредбите на чл. 192, т. 5 и чл. 233, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗП и при спазване на процесуалните изисквания. По същество е намерил, че след като потребителят е заявил кредит с обезпечение чрез поръчителство, сключването на договора с поръчителя е било необходимо условие за отпускането на кредита при заявените условия. Приел е, че възнаграждението за поръчителство е разход, свързан с кредита, който следва да бъде съобщен в преддоговорната информация и взет предвид при изчисляване на годишния процент на разходите. По тези съображения е счел за доказана заблуждаваща търговска практика по чл. 68д, ал. 1, предложение първо ЗЗП.
Настоящият касационен състав намира, че решението на СРС е постановено при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН. Районният съд не е събрал необходимите доказателства за установяване компетентността на длъжностното лице, съставило АУАН, въпреки че това обстоятелство е от значение за законосъобразността на административнонаказателното производство.
Разпоредбата на чл. 233, ал. 1 ЗЗП предвижда, че актовете за установяване на нарушения се съставят от длъжностни лица, определени от ръководителя на съответния контролен орган или от кмета на общината. В случая АУАН № 008134/23.07.2025 г. е съставен от Е. Г. Г., главен инспектор в област П. към КЗП. По делото не е приложена заповед или друг документ, удостоверяващ, че същата е била определена да съставя актове за установяване на нарушения по ЗЗП. Не е изяснено обстоятелството имала ли е правомощието служителката да състави Акт, който акт е началото на административнонаказателното производство, което е приключило с НП. Такива доказателства не са изискани и в хода на съдебното производство пред СРС.
За да потвърди наказателното постановление, районният съд е приел, че АУАН е съставен от компетентно длъжностно лице. Този извод обаче не се основава на събрани по делото доказателства. Самото заемане на длъжността „главен инспектор“ не установява наличието на правомощие по чл. 233, ал. 1 ЗЗП. Отсъствието на оправомощаваща заповед не означава непременно, че актосъставителят не е разполагал с необходимата компетентност, но препятства

проверката дали тя е била налице към датата на съставяне на акта.
Районният съд, като инстанция по фактите и правото, е длъжен да изясни всички обстоятелства от значение за правилното решаване на делото, включително служебно да събере необходимите за това доказателства. Компетентността на актосъставителя подлежи на проверка независимо от възраженията на страните. Като не е изискал доказателства за определянето на длъжностното лице по реда на чл. 233, ал. 1 ЗЗП, СРС е формирал правния си извод при неизяснена фактическа обстановка. Пропускът е съществен, тъй като събирането и обсъждането на тези доказателства би могло да доведе до различен извод относно законосъобразността на наказателното постановление.
Касационната инстанция не може да установява нови фактически положения предвид забраната по чл. 220 АПК. Поради това решението следва да бъде отменено, а делото - върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. При новото разглеждане съдът следва да изиска доказателства за компетентността на Е. Г. Г. към 23.07.2025 г., да ги обсъди в съвкупност с останалия доказателствен материал и след цялостна преценка на доводите на страните да се произнесе по законосъобразността на наказателното постановление. В тази връзка следва да бъдат обсъдени и възраженията относно предоставената, чрез СЕФ информация, връзката между договора за кредит и договора за поръчителство и значението на избраното от потребителя обезпечение.
Изложеното мотивира заключение, че допуснатото от въззивния съд процесуално нарушение налага отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за ново разглеждане.
При този изход на спора пред касационната инстанция разноските следва да се определят при новото разглеждане на делото от районния съд, съобразно разпоредбата на чл. 226, ал. 3 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН.
Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XV касационен състав
РЕШИ:
ОТМЕНЯ Решение № 2606/09.07.2026 г., постановено по НАХД № 14827/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114 състав.
ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд при спазване на дадените в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: